

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

16. ledna 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 2004/38/ES — Článek 28 odst. 3 písm. a) — Ochrana proti vyhoštění — Způsob výpočtu doby deseti let — Zohlednění dob odnětí svobody“

Ve věci C-400/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Spojené království) ze dne 24. srpna 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 31. srpna 2012, v řízení

Secretary of State for the Home Department

proti

M. G.,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), předsedkyně senátu, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. června 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za M. G. R. Drabblem, QC, L. Hirstem, barrister, a E. Sibleym,
- za vládu Spojeného království A. Robinsonem, jako zmocněncem, ve spolupráci s R. Palmerem, barrister,
- za estonskou vládu M. Linntam a N. Grünberg, jako zmocněnkyněmi,
- za Irsko E. Creedon, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s D. Conlan Smythem, barrister,
- za polskou vládu B. Majczynou a M. Szpunarem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem a C. Tufvesson, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46, a oprava v Úř. věst. L 327, s. 70).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Secretary of State for the Home Department (ministr vnitra, dále jen „Secretary of State“) a paní G. ve věci rozhodnutí o jejím vyhoštění z území Spojeného království.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 23 a 24 odůvodnění směrnice 2004/38 znějí:
„(23) Vyhoštění občanů [Evropské u]nie a jejich rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti představuje opatření, které může vážně ohrozit osoby, jež se poté, co využily práv a svobod přiznaných jim Smlouvou, skutečně integrovaly do hostitelského členského státu. Rozsah využití těchto opatření by tedy měl být omezen v souladu se zásadou přiměřenosti tak, aby byl brán v potaz stupeň integrace dotyčných osob, délka jejich pobytu v hostitelském členském státě, jejich věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry a vazby na jejich zemi původu.
(24) Proto by s rostoucím stupněm integrace občanů Unie a jejich rodinných příslušníků v hostitelském členském státě měla růst i úroveň jejich ochrany před vyhoštěním. Vůči občanům Unie, kteří na území hostitelského členského státu pobývají již mnoho let, a zejména vůči těm, kteří se zde narodili a pobývali zde po celý svůj život, by vyhoštění mělo směřovat pouze z důvodu výjimečných okolností souvisejících s veřejnou bezpečností. Těmito výjimečnými okolnostmi by mělo být navíc podmíněno také vyhoštění nezletilých osob, aby byly v souladu s Úmluvou OSN ze dne 20. prosince 1989 o právech dítěte chráněny jejich vazby na rodinu.“
- 4 Pod nadpisem „Definice“ článek 2 směrnice 2004/38 uvádí:
„Pro účely této směrnice se rozumí:
1) ‚občanem Unie‘ osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu;
2) ‚rodinným příslušníkem‘:
a) manžel nebo manželka;
[...]

3) „hostitelským členským státem“ členský stát, do něhož se občan Unie stěhuje za účelem výkonu svého práva volného pohybu a pobytu.“

5 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Oprávněné osoby“, zní:

„1. Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.

[...]“

6 Kapitola III uvedené směrnice, nadepsaná „Právo pobytu“, obsahuje články 6 až 15 této směrnice. Článek 6 se týká „[p]ráva pobytu po dobu do tří měsíců“. Článek 7 stanoví za určitých podmínek „[p]rávo pobytu po dobu delší než tři měsíce“.

7 V kapitole IV téže směrnice, nadepsané „Právo trvalého pobytu“, článek 16, nadepsaný „Obecné pravidlo pro občany Unie a jejich rodinné příslušníky“, uvádí:

„1. Právo trvalého pobytu v hostitelském členském státě mají občané Unie, kteří tam nepřetržitě legálně pobývají po dobu pěti let. Toto právo není vázáno na splnění podmínek stanovených v kapitole III.

2. Odstavec 1 se vztahuje rovněž na rodinné příslušníky, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a s občanem Unie v hostitelském členském státě nepřetržitě legálně pobývají po dobu pěti let.

3. Nepřetržitost pobytu není dotčena dočasnou nepřítomností po dobu nepřesahující celkem šest měsíců v roce, nepřítomností delšího trvání z důvodu plnění povinné vojenské služby ani souvislou nepřítomností po dobu nejvýše dvanácti měsíců z důležitých důvodů, například z důvodu těhotenství nebo narození dítěte, vážné nemoci, studia či odborné přípravy nebo vyslání do jiného členského státu nebo třetí země zaměstnavatelem.

4. Již nabyté právo trvalého pobytu může být ztraceno pouze z důvodu nepřítomnosti v hostitelském členském státě po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky.“

8 Kapitola VI této směrnice, nadepsaná „Omezení práva vstupu a práva pobytu z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví“, obsahuje článek 27, nadepsaný „Obecné zásady“, který zní:

„1. S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

2. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

3. Ke zjištění, zda dotyčná osoba představuje ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, může hostitelský členský stát, považuje-li to za nezbytné, při vydávání osvědčení o registraci, nebo nemá-li systém registrace, do tří měsíců od příjezdu dotyčné osoby na jeho území nebo od ohlášení

její přítomnosti na jeho území ve smyslu čl. 5 odst. 5 nebo při vystavování pobytové karty požádat členský stát původu nebo v případě potřeby jiné členské státy o poskytnutí informací o případných minulých policejních záznamech o dotyčné osobě. Tato šetření nesmějí být prováděna systematicky. Konzultovaný členský stát odpoví do dvou měsíců.

4. Členský stát, který vydal cestovní pas nebo průkaz totožnosti, umožní držiteli dokladu, který byl z jiného členského státu vyhoštěn z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, opětovný vstup na své území bez jakýchkoliv formalit, a to i když doklad pozbyl platnosti nebo státní příslušnost držitele je sporná.“

- 9 Článek 28 uvedené směrnice, nadepsaný „Ochrana před vyhoštěním“, který se rovněž nachází v kapitole VI, zní:

„1. Před přijetím rozhodnutí o vyhoštění z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti vezme hostitelský členský stát v úvahu skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na jeho území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě a intenzita vazeb na zemi původu.

2. Hostitelský členský stát nesmí, s výjimkou závažných důvodů týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, vydat rozhodnutí o vyhoštění proti občanům Unie nebo jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří mají právo trvalého pobytu na jeho území.

3. Rozhodnutí o vyhoštění nesmí, s výjimkou naléhavých důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti vymezených členskými státy, být vydáno proti občanům Unie, kteří

- a) posledních deset let měli pobyt v hostitelském členském státě; nebo
- b) jsou nezletilými osobami, kromě případů, kdy je vyhoštění v nejlepším zájmu dítěte, jak je stanoveno v Úmluvě OSN o právech dítěte ze dne 20. listopadu 1989.“

Právo Spojeného království

- 10 Nařízení o přistěhovalectví z roku 2006 (Evropský hospodářský prostor) [Immigration (European Economic Area) Regulations 2006] provádí ustanovení směrnice 2004/38 do práva Spojeného království.
- 11 Článek 21 uvedeného nařízení, nadepsaný „Rozhodnutí z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví“, zajišťuje provedení článků 27 a 28 této směrnice.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 Paní M. G. je portugalskou státní příslušnicí. Dne 12. dubna 1998 vstoupila na území Spojeného království se svým manželem, rovněž portugalským státním příslušníkem. Od května 1998 do března 1999 byla G. zaměstnána. V průběhu posledně uvedeného měsíce přestala pracovat, protože se jí v červnu téhož roku narodilo první dítě. V letech 2001 a 2004 se G. a jejímu manželi narodily další dvě děti. Po dobu, kdy nepracovala, a až do odluky páru v prosinci 2006 byla G. finančně podporována manželem. Přes tuto odluku G. a její manžel zůstali manželi.
- 13 V dubnu roku 2008 byly děti G. svěřeny do pěstounské péče v návaznosti na zprávu personálu nemocnice, podle které zranění, která jedno z dětí utrpělo, nebyla způsobena nehodou. Dne 21. listopadu 2008 soudce v rodinných záležitostech došel k závěru, že G. je odpovědná za zranění

způsobená jednomu ze svých dětí. G. byla shledána vinnou v jednom bodě obžaloby z týrání a ve třech bodech obžaloby z ublížení na zdraví osobě mladší 16 let a dne 27. srpna 2009 byla odsouzena k 21 měsícům odnětí svobody.

- 14 Po odsouzení G. byly děti svěřeny do péče jejímu manželovi. Když byla ve vězení, bylo G. přiznáno právo navštěvovat děti pod dohledem a na veřejnosti. V dubnu 2010 však místní orgány tyto návštěvy přerušily a v srpnu téhož roku požádaly o pozastavení tohoto práva. Dne 5. července 2011 soudce v rodinných záležitostech rozhodl o zachování dohledu, omezení návštěv ve formě nepřímých kontaktů, zakázal určité úkony a zároveň uvedl, že G. musí prokázat, že je schopna vést spořádaný život bez požívání omamných látek.
- 15 Dne 11. května 2010, během svého pobytu ve vězení, podala G. Secretary of State žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ve Spojeném království. Dne 8. července 2010 Secretary of State tuto žádost zamítl a nařídil vyhoštění G. z důvodu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti podle článku 21 nařízení z roku 2006 o přistěhovalectví (Evropský hospodářský prostor).
- 16 Dne 11. července 2010 si G. odpykala trest, zůstala však zadržena, jelikož bylo vydáno rozhodnutí Secretary of State o jejím vyhoštění. V tomto rozhodnutí měl Secretary of State zaprvé za to, že zvýšená ochrana před vyhoštěním stanovená v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 je založena na integraci občana do hostitelského členského státu a že k takové integraci nemůže docházet během jeho pobytu ve vězení. Zadruhé měl za to, že G. nemůže požívat ani prozatímní ochrany před vyhoštěním, jelikož neprokázala, že nabyla právo trvalého pobytu, a kromě toho každopádně existují naléhavé důvody týkající se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, které odůvodňují vyhoštění dotyčné osoby. Zatřetí Secretary of State konstatoval, že G. nemohla požívat ani základní ochrany před vyhoštěním.
- 17 G. podala odvolání k First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber). Tento soud dne 10. ledna 2011 odvolání vyhověl, když měl za to, že G. pobývala ve Spojeném království před rozhodnutím o vyhoštění po dobu delší deseti let a že Secretary of State neprokázal existenci závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti. First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) měl nicméně za to, že G. neprokázala nabytí práva trvalého pobytu ve smyslu směrnice 2004/38, jelikož nebylo prokázáno, že její manžel byl zaměstnán nebo jinak vykonával práva přiznaná Smlouvou o FEU.
- 18 Secretary of State podal proti rozhodnutí First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) odvolání k předkládajícímu soudu. Rozhodnutím oznámeným dne 13. srpna 2011 tento soud zrušil rozhodnutí First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) z důvodu, že je v rozporu s vnitrostátní judikaturou.
- 19 V rámci řízení zahájeného před předkládajícím soudem Secretary of State připustil, že G. nabyla právo trvalého pobytu ve smyslu směrnice 2004/38 v květnu 2003 a že toto právo poté neztratila. Stanoviska účastníků původního řízení se však liší, pokud jde o způsob výpočtu období deseti let uvedeného v čl. 28 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38 a pokud jde o posouzení naléhavých důvodů týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti ve smyslu čl. 28 odst. 1 a 2 této směrnice v projednávané věci.
- 20 V průběhu řízení před First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) a předkládajícím soudem skončila v září 2011, po přestěhování manželů G. do Manchesteru (Spojené království), řízení zahájená v oblasti rodinného práva. G. byla nadále uvězněna až do března 2012.

21 Za těchto podmínek se Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Přerušuje doba odnětí svobody občana Unie navazující na jeho odsouzení za trestný čin dobu pobytu v hostitelském členském státě, která je nezbytná pro to, aby se na tuto osobu vztahovala nejvyšší úroveň ochrany před vyhoštěním podle čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38, nebo jinak brání tomu, aby osoba mohla požívat této úrovně ochrany?
- 2) Znamená odkaz na ‚posledních deset let‘ v čl. 28 odst. 3 písm. a) [směrnice 2004/38], že pobyt musí být nepřetržitý, aby se na občana Unie mohla vztahovat nejvyšší úroveň ochrany před vyhoštěním?
- 3) Vypočte se pro účely [uvedeného] čl. 28 odst. 3 písm. a) požadovaná doba deseti let, po kterou musí občan Unie pobývat v hostitelském členském státě,
- a) nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, nebo
- b) od zahájení pobytu tohoto občana v hostitelském členském státě?
- 4) V případě, že odpovědí na [třetí otázku písm. a)] je, že se doba deseti let počítá nazpět, je situace odlišná, pokud osoba dosáhla deseti let pobytu před takovým odnětím svobody?“

K předběžným otázkám

Ke druhé a třetí otázce

- 22 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat na prvním místě, je, zda doba pobytu deseti let uvedená v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být počítána nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění dotyčné osoby, nebo zda naopak musí být počítána od počátku pobytu této osoby, a dále zda tato doba musí být nepřetržitá.
- 23 K tomuto je třeba zaprvé připomenout, že Soudní dvůr již měl příležitost konstatovat, že i když je pravda, že body 23 a 24 odůvodnění směrnice 2004/38 hovoří o zvláštní ochraně osob, které jsou skutečně integrovány v hostitelském členském státě, zejména pokud se tam narodily a pobývaly tam po celý svůj život, nic to nemění na tom, že vzhledem ke znění čl. 28 odst. 3 směrnice 2004/38 je rozhodujícím kritériem to, zda občan Unie měl pobyt v tomto členském státě po dobu posledních deseti let před rozhodnutím o vyhoštění (rozsudek ze dne 23. listopadu 2010, Tsakouridis, C-145/09, Sb. rozh. s. I-11979, bod 31).
- 24 Z toho vyplývá, že na rozdíl od doby vyžadované pro nabytí trvalého pobytu, která začíná legálním pobytem dotyčné osoby v hostitelském členském státě, doba deseti let vyžadovaná pro poskytnutí zvýšené ochrany stanovené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být vypočítána nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění této osoby.
- 25 Zadruhé měl Soudní dvůr rovněž za to, že čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být vykládán v tom smyslu, že za účelem určení, zda občan Unie měl pobyt v hostitelském členském státě po dobu posledních deseti let před rozhodnutím o vyhoštění, což je rozhodujícím kritériem pro přiznání zvýšené ochrany, kterou toto ustanovení stanoví, je v každém jednotlivém případě třeba vzít v úvahu všechny rozhodující aspekty, zejména dobu trvání každé z nepřítomností dotyčné osoby v hostitelském členském státě, celkovou dobu a frekvenci těchto nepřítomností, jakož i důvody, které měla dotyčná

osoba k opuštění tohoto členského státu a které mohou prokázat, zda tyto nepřítomnosti znamenají přesunutí centra osobních, rodinných nebo profesních zájmů dotčené osoby do jiného státu (výše uvedený rozsudek Tsakouridis, bod 38).

- 26 Tyto úvahy směřovaly k odpovědi na otázku, do jaké míry brání nepřítomnost na území hostitelského členského státu během doby uvedené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 tomu, aby se na uvedenou osobu vztahovala zvýšená ochrana stanovená v tomto ustanovení, a vycházely z předchozího zjištění, že totéž ustanovení neříká nic o tom, jaké okolnosti mohou vést k přerušení desetiletého pobytu pro účely získání nároku na uvedenou ochranu (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Tsakouridis, body 22 a 29).
- 27 Vzhledem k tomu, že rozhodující kritérium pro poskytnutí zvýšené ochrany stanovené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 spočívá ve skutečnosti, že dotčená osoba pobývala v hostitelském členském státě po dobu deseti let před vydáním rozhodnutí o vyhoštění a že nepřítomnosti na území tohoto státu mohou ovlivnit poskytnutí této ochrany, je třeba mít za to, že doba pobytu uvedená v tomto ustanovení musí být v zásadě nepřetržitá.
- 28 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na druhou a třetí otázku odpovědět, že čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být vykládán v tom smyslu, že doba deseti let uvedená v tomto ustanovení musí být v zásadě nepřetržitá a počítá se nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění dotčené osoby.

K první a čtvrté otázce

- 29 Podstatou první a čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 vykládán v tom smyslu, že doba, kdy byla dotčená osoba ve výkonu trestu odnětí svobody, může přerušit nepřetržitost pobytu ve smyslu tohoto ustanovení, a v důsledku toho mít vliv na poskytnutí zvýšené ochrany, kterou stanoví, včetně případu, kdy tato osoba pobývala v hostitelském členském státě po dobu deseti let před výkonem trestu odnětí svobody.
- 30 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že režim ochrany před vyhoštěním zavedený směrnicí 2004/38 je založen na stupni integrace dotčených osob v hostitelském členském státě, takže by s rostoucím stupněm integrace občanů Unie a jejich rodinných příslušníků v hostitelském členském státě měla růst i úroveň jejich ochrany před vyhoštěním, vzhledem k tomu, že toto vyhoštění může vážně ohrozit osoby, jež se poté, co využily práv a svobod přiznaných jim Smlouvou o FEU, skutečně integrovaly do hostitelského členského státu (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Tsakouridis, body 24 a 25).
- 31 Soudní dvůr již měl příležitost při výkladu čl. 16 odst. 2 směrnice 2004/38 potvrdit, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody vnitrostátním soudem může prokázat, že dotčená osoba nerespektovala hodnoty, které společnost hostitelského členského státu vyjádřila v trestním právu, takže zohlednění doby odnětí svobody pro účely nabytí práva trvalého pobytu rodinnými příslušníky občana Unie, kteří nemají státní příslušnost členského státu, ve smyslu čl. 16 odst. 2 směrnice 2004/38, by se zjevně přičilo cíli, který tato směrnice zavedením tohoto práva pobytu sleduje (rozsudek ze dne 16. ledna 2014, Onuekwere, C-378/12, bod 26).
- 32 Jelikož na stupni integrace dotčených osob je založeno jak právo trvalého pobytu, tak i ochrana před vyhoštěním stanovené směrnicí 2004/38, musí se důvody pro nezohlednění dob odnětí svobody pro účely nabytí práva trvalého pobytu nebo důvody k tomu, že tyto doby přerušují nepřetržitost pobytu pro účely tohoto nabytí, uplatnit i v rámci výkladu čl. 28 odst. 3 písm. a) této směrnice.

- 33 Z toho vyplývá, že doby odnětí svobody nemohou být zohledněny pro účely poskytnutí zvýšené ochrany stanovené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 a že tyto doby v zásadě přerušují nepřetržitost pobytu ve smyslu tohoto ustanovení.
- 34 Co se týče nepřetržitosti pobytu, v bodě 28 tohoto rozsudku bylo připomenuto, že doba pobytu deseti let vyžadovaná pro poskytnutí zvýšené ochrany stanovené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být v zásadě nepřetržitá.
- 35 Pokud jde o otázku, do jaké míry brání přerušení pobytu během posledních deseti let před rozhodnutím o vyhoštění dotyčné osoby tomu, aby se na uvedenou osobu vztahovala zvýšená ochrana, je třeba posoudit celkově situaci dotyčné osoby pokaždé v konkrétním okamžiku, kdy vyvstává otázka vyhoštění (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Tsakouridis, bod 32).
- 36 Jelikož doby odnětí svobody v zásadě přerušují nepřetržitost pobytu ve smyslu čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38, mohou spolu s ostatními okolnostmi, které představují veškeré relevantní aspekty v každém konkrétním případě, být zohledněny vnitrostátními orgány, které jsou pověřeny uplatňováním čl. 28 odst. 3 směrnice 2004/38, při celkovém posuzování vyžadovaném pro určení, zda byly předtím vytvořené integrační vazby na hostitelský členský stát přerušeny, takže zvýšená ochrana podle uvedeného ustanovení bude či nebude přiznána (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Tsakouridis, bod 34).
- 37 Co se konečně týče vlivu okolnosti, že dotyčná osoba pobývala v hostitelském členském státě po dobu deseti let před odnětím svobody, je třeba připomenout, že i když, jak bylo připomenuto v bodech 24 a 25 tohoto rozsudku, musí být doba pobytu deseti let vyžadovaná pro poskytnutí zvýšené ochrany stanovené v čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 počítána nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění této osoby, přičemž výpočet provedený podle tohoto ustanovení je odlišný od toho, který byl proveden pro účely poskytnutí práva trvalého pobytu, taková okolnost může být vzata v úvahu při celkovém posouzení zmíněném v předcházejícím bodě.
- 38 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a čtvrtou otázku odpovědět, že čl. 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být vykládán v tom smyslu, že doba, kdy byla dotyčná osoba ve výkonu trestu odnětí svobody, může v zásadě přerušit nepřetržitost pobytu ve smyslu uvedeného ustanovení, a mít vliv na poskytnutí zvýšené ochrany, kterou stanoví, včetně případů, kdy tato osoba pobývala v hostitelském členském státě po dobu deseti let před výkonem trestu odnětí svobody. Tato okolnost však může být vzata v úvahu při celkovém posuzování, které se vyžaduje pro určení, zda byly předtím vytvořené integrační vazby na hostitelský členský stát přerušeny či nikoliv.

K nákladům řízení

- 39 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 28 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, musí být vykládán v tom smyslu, že doba deseti let uvedená v tomto ustanovení musí být v zásadě nepřetržitá a počítá se nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění dotyčné osoby.

- 2) Článek 28 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/38 musí být vykládán v tom smyslu, že doba, kdy byla dotyčná osoba ve výkonu trestu odnětí svobody, může v zásadě přerušit nepřetržitost pobytu ve smyslu uvedeného ustanovení, a mít vliv na poskytnutí zvýšené ochrany, kterou stanoví, včetně případů, kdy tato osoba pobývala v hostitelském členském státě po dobu deseti let před výkonem trestu odnětí svobody. Tato okolnost však může být vzata v úvahu při celkovém posuzování, které se vyžaduje pro určení, zda byly předtím vytvořené integrační vazby na hostitelský členský stát přerušeny či nikoliv.

Podpisy.